

LÆS STARTEN AF ...

TROLDMANDSLAVET
BIND 1
DE SORTE TROLDMÆND

1

I Imardin siger man at når vinden går jamrende gennem byens snævre gader, skyldes det at den græmmer sig over al den elendighed som findes dér. På dagen for den årlige uddrivelse peb den i havnens skov af skibsmaster, hvislede ind gennem vestporten og hylede mellem husene for derefter, som forfærdet over hvad den havde set, at svinde ind til en ynkværdig piben.

Sådan virkede det i hvert fald for Sonea. Et koldt vindstød ramte hende, og hun trak den slidte frakke tættere sammen om kroppen, og skar ansigt ad det snavsede slud der plaskede op over snuderne på hendes alt for store støvler hver gang hun tog et skridt. Den overflødige plads i støvlerne var fyldt ud med sammenrullet klæde, og det var allerede gennemblødt, og kulden bed i tærerne.

Hun trådte til side for en mand der kom vaklende frem fra en smal gyde og faldt på knæ foran hende. Han havde strit, gråt hår og så ud til at være syg. Hun standsede og rakte hånden frem for at hjælpe ham op, men han lod ikke til at bemærke den. Med synligt besvær kom han på benene igen og sluttede sig til strømmen af forhutlede skikkelser der krumbøjede stred sig ned ad gaden.

Sonea sukkede og skævede forbi hættens kant. En vægter var dukket frem i indgangen til gyden. Han stod med fødderne solidt plantet i snesjappet og betragtede de forbipasserende med en hånlige trækning om munden. Sonea stirrede rasende på ham, men skyndte sig at se væk da han vendte hovedet i retning af hende.

Forbandelse over alle vægtere, tænkte hun. Gid de alle sammen finder giftedderkopper i deres støvler. Hun kom i tanke om navnene på et par af de få venlige vægtere og følte et stik af dårlig samvittighed,

DE SORTE TROLDMÆND

BIND 1

men lige nu var hun ikke i humør til at gøre undtagelser.

Hun faldt i trit med de tungt sjokkende skikkelser og fulgte strømmen ned ad gaden og videre ind på en større og bredere færdselsåre, kantet af huse på to og tre etager. Nysgerrige trængtes tæt bag de øverste vinduer. Midt i et af dem stod en velklædt mand og holdt en lille dreng i vejret, så han kunne se tiggerparaden der slæbte sig forbi. Manden rynkede på næsen og pegede, og drengen skar en grimasse som om han havde fået stukket noget ækelt i munden.

Sonea stirrede vredt på dem. *I ville nok glemme jeres selvtilfredshed hvis jeg kylede en sten gennem ruden!* Hun så sig halvhjertet om, men alt hvad der fandtes af sten i nærheden lå godt skjult under snesjap og mudder.

Et lille stykke længere fremme fik hun øje på et par vægtere som stod ved indgangen til en anden sidegyde. Med deres hjelme og kraftige, stive læderfrakker så de ud til at veje dobbelt så meget som de tiggere, de holdt øje med. De bar træskjold og havde metalknipler hængende i bæltet – runde jernstænger med læderomviklet skæfte og en parerbøjle, beregnet til at standse knivhug. Sonea sænkede hovedet og stirrede ned i jorden idet hun gik forbi dem. De var midt i en samtale.

„... afskærer dem inden de når torvet,“ hørte hun den ene sige. „Der er en snes stykker i banden. Vi har vrøvl med dem hvert eneste år. Anføreren er en stor fyr med et ar på halsen og han ...“

Soneas hjerte sprang et slag over. Talte de om ...?

Nogle få skridt forbi vagterne smuttede hun ind i en dyb dørniche. Hun skulle til at vende sig for at se nærmere på vægterne, men spjættede ved synet af to mørke øjne der stirrede hende i møde fra den anden side af nichen.

En pige med store, forbløffede øjne. Sonea tog et skridt baglæns. Den fremmede gjorde det samme, hvorefter hun åbnede munden og mimedede den lille latter der undslap Sonea.

DE SORTE TROLDMÆND

BIND 1

Mit eget spejlbillede! Der sad en blankpoleret, firkantet metalplade i væggen. Nu så hun at der var graveret ord ind i pladen, men hun vidste for lidt om bogstaver til at kunne tyde dem.

I stedet kiggede hun nærmere på sit ansigt. Det var smalt, med hule kinder, og indrammet af kort, mørkt hår. Ingen havde nogen sinde kaldt hende køn. Hun kunne stadig gå for at være en dreng når situationen krævede det. Efter Jonnas mening lignede hun sin for længst afdøde mor meget mere end sin far, men Sonea havde mistanke om at fasteren simpelt hen ikke ønskede at se nogen som helst lighed med den bror der havde svigtet alle sine forpligtelser og var rendt fra kone og barn.

Sonea lænede sig nærmere mod metalpladen. Hendes mor havde været smuk. *Hvis jeg nu lader håret vokse og begynder at gå med pigetøj ...* Hun brød af med en utålmodig snøften, godt ærgerlig over at have ladet sig rive med af den slags håbløse fantasier.

„... for omkring tyve minutter siden,“ lød stemmen fra før, og Sonea stivnede let og huskede hvorfor hun var smuttet ind i dørnichen.

„Og hvor regner man med at få fat i nakken på dem?“

„Det har jeg ingen anelse om.“

„Kedeligt nok. Jeg ville gerne være til stede. Jeg så hvad de små banditter gjorde ved stakkels Porlen sidste år. Han var halvblind i flere dage, og det tog ham adskillige uger at slippe af med udslættet. Gad vide om jeg kunne ... hov, hvor skal du hen knægt! Det er den forkerte vej! Omkring med dig!“

Sonea var trådt frem fra nichen og arbejdede sig op mod menneskestrømmen. Hun ignorerede hans råb og satte i luntetrav. Begge vægtere råbte op og viftede truende med armene, men hun vidste at de ikke ville forfølge hende. De skulle ligesom alle de andre udkommanderede vægtere forhindre at folk stak op ad sidegyderne og listede tilbage til de tilholdssteder man lige havde jaget dem væk fra.

DE SORTE TROLDMÆND

BIND 1

Hun snoede sig frem gennem den stadig tiltagende mængde og standsede af og til og kiggede efter kendte ansigter.

Hun var ikke i tvivl om hvilken bande vægterne havde talt om. Historien om hvad Harrin og hans gadebande havde udrettet under sidste vinters uddrivelse var blevet fortalt igen og igen over hele byen. Det havde moret hende at høre at hendes gamle venner stadig forstod at skabe røre, men hun havde nødtvungent måtte indrømme over for Jonna at det nok var klogest at holde sig væk fra dem. Nu lod det til at vægterne var på vej til at få hævn for sidste års ydmygelser.

Hvilket bare beviser at Jonna havde ret, tænkte Sonea med et trist smil. Hun ville flå mig levende hvis hun vidste hvad jeg er i færd med, men jeg er nødt til at advare Harrin. Hun standsede igen og studerede mængden. *Og jeg tænker jo ikke på at vende tilbage til banden. Jeg skal bare have fat i en af deres udkigposter ... dér!*

En stor knægt stod og hang i en døråbning med et tvært udtryk i ansigtet, tilsyneladende irriteret over trængslen. For den der så nøjere efter var det imidlertid tydeligt at han holdt skarpt øje med alle gyder og smøger i nærheden. Da hans blik mødte Soneas, løftede hun hånden som for at rette på sin hætte og gjorde et tegn de fleste ville opfatte som en opfordring til uanstændigheder. Drengen kneb øjnene sammen, nikkede kort og signalerede tilbage.

Hun kendte ham ikke, men nu følte hun sig helt sikker på at han var en af Harrins udkigposter. Hun banede sig vej gennem mængden, standsede ved siden af døråbningen og lod som om hun strammede sin ene støvlesnøre.

„Hvem hører du til?“ spurgte han uden at se på hende og næsten uden at bevæge læberne.

„Ingen.“

„Du brugte et af de gamle tegn.“

„Jeg har været væk et godt stykke tid.“

DE SORTE TROLDMÆND

BIND 1

„Hvad vil du?“

„Jeg hørte to vægtere snakke,“ sagde hun. „De har lagt en fælde for en fælles bekendt.“

Han fnyste. „Hvorfor skulle jeg tro på dig?“

„Jeg kendte Harrin temmelig godt engang,“ sagde hun og rettede sig op.

Drengen betragtede hende vurderende et øjeblik. Så trådte han frem fra døråbningen og greb hende i armen.

„Så lad os se om han husker dig.“

Soneas hjerte dunkede da han halede af sted med hende. Det var alt for mudret til at hun kunne stemme imod med fødderne og rive sig løs. Hun ville bare glide og ende pladask i sølet. Hun mumlede en ed.

„Du behøver ikke slæbe mig hen til ham,“ sagde hun. „Bare fortæl ham mit navn. Han ved at jeg aldrig ville lyve.“

Drengen ignorerede hende. Vægterne sendte mistænksomme blikke efter dem. Sonea forsøgte at vriste sig løs, men drengen var stærk. Han strammede grebet og halede hende ind i en sidegade.

„Hør nu her,“ sagde hun. „Jeg hedder Sonea. Harrin kender mig. Det gør Cery også.“

„Så har du vel ikke noget imod at møde ham igen,“ sagde drengen over skulderen.

Trængslen i sidegaden var stor, og folk lod til at have travlt. Sonea hagede sig fast i en lygtepæl og tvang drengen til at standse.

„Jeg kan ikke gå med dig. Jeg skal møde min faster. Slip mig ...“

Presset fra mylderet ophørte da mængden havde passeret og fortsatte ned ad gaden. Sonea vendte hovedet halvt og gav en stønnen fra sig ved det syn der mødte hende.

„Åh nej, Jonna slår mig ihjel!“

En række vægtere rykkede langsomt frem på tværs af gaden med løftede skjolde. Nogle skridt foran dem sprang og dansede en flok

DE SORTE TROLDMÆND

BIND 1

store knægte og overdængede dem med skældsord og fornærmelser. En af dem slyngede en lille genstand mod den nærmeste vægter. Den traf midt i mandens skjold og eksploderede i en sky af rødt støv, og knægtene hujede triumferende da vægteren vaklede et par skridt baglæns.

Ude til den ene side fik Sonea øje på et par velkendte skikkelser. Den ene stod med hænderne på hofterne og fulgte slagets gang. Han var højere og bredere over skuldrene end hun huskede ham. To års vækst havde fjernet det drengede fra Harrins udseende, men hun gættede på at der ikke var sket forandringer med ret meget andet. Han havde altid været bandens ubestridte leder, parat til at bremse ethvert tilløb til opsætsighed med sine hurtige, hårde næver.

Drengen ved siden af ham var et par hoveder mindre og spinkel i det. Sonea smilede skævt. Cery så ikke ud til at være vokset det mindste i løbet af de sidste to år, og det ville uden tvivl ærgre ham grusomt at blive gjort opmærksom på det. Men trods den beskedne størrelse havde Cery altid haft bandemedlemmernes respekt, fordi hans far havde arbejdet for tyvene.

Da udkigsposten halede hende nærmere, så hun Cery slikke sin ene pegefinger, række den i vejret og nikke kort. Harrin udstødte et råb, og knægtene midt på gaden halede små stofbylter frem og slyngede dem mod vægterne. Røde pulverskyer rejste sig hvor de ramte skjoldene, og Sonea grinede da mændene bag dem begyndte at bande og jamre.

Så dukkede en skikkelse frem fra en gyde lige bag vægterne. Sonea stivnede.

„En troldmand!“ gispede hun.

Drengen ved siden af hende hvislede dæmpet ved synet af den kutteklædte skikkelse.

„Troldmand!“ råbte han advarende og pegede.

Både drenge og vægtere rettede sig op. I næste øjeblik vaklede alle baglæns, ramt af et hedt vindstød. En ram stank fyldte Soneas næ-

sebor, og hendes øjne sved og løb i vand da det røde pulver piskede mod hendes ansigt. Så forsvandt vinden, og alt blev stille.

Sonea tørrede øjnene og så sig om i håb om at finde en håndfuld ren sne at gnide ansigtet med, men alt hvad hun så var sludblandet mudder, helt glat og umærket af fødder og hestehove. Der var noget forkert. Sådant havde det ikke set ud lige før. I næste øjeblik fik hun øje på de små krusninger der bredte sig i vifteform gennem det sludblandede mudder – og så at de strålede ud fra troldmandens fødder.

„Af sted!“ gjaldede Harrin.

Drengene foran vægterne tog benene på nakken og stormede forbi Sonea. Med et kort grynt gjorde hendes ledsager omkring og fulgte efter dem uden at slippe sit greb i hendes arm.

Hun blev tør i munden da hun fik øje på en ny række vægtere som havde listet sig frem og taget opstilling i den anden ende af gaden. Det var en fælde, og hun havde været dum nok til at lade sig fange i den sammen med dem hun ville advare!

Harrin og hans bande styrede direkte mod den ny række af vægtere. Disse løftede skjoldene i forventning om det kommende sammenstød, men nogle få skridt fra den uniformerede kæde drejede drengeflokken pludselig skarpt af og smuttede ind i en smal gyde.

Mærkeligt at den ikke er bevogtet, tænkte Sonea og fik forklaringen da hun løb derind i hælene på sin ledsager. Langs muren i den ene side lå to bevidstløse vægtere.

„Duk jer!“ råbte en velkendt stemme.

En hånd trak hende ned, og hun krympede sig da hun stødte knæene mod de toppede brosten under sludlaget. Der lød råb og skrig bag hende, og hun vendte hovedet og så vægterne krybe sammen bag skjoldene i en sky af rødt pulver.

„Sonea? Er det virkelig dig?“

Hun løftede hovedet og så smilende op idet Cery sank på hug ved siden af hende.

DE SORTE TROLDMÆND

BIND 1

„Hun advarede mig om vægternes baghold,“ sagde udkigsposten.

Cery nikkede. „Vi vidste besked med det.“ Han smilede, men smilet forsvandt straks igen da han så i retning af vægterne. „Så er det om at komme af sted! Nu!“

Han tog Soneas hånd, trak hende op at stå og førte hende ind mellem knægtene der bombarderede forfølgerne med pulverbylter. Et pludseligt lysglimt flammede op og blændede alle.

„Hvad var det?“ udbrød Sonea og gned øjnene.

„Trolldmanden!“ hvædede Cery.

„Løb!“ lød Harrins stemme et sted i nærheden.

Sonea tumlede halvblind af sted. En eller anden tørnede ind i hende og væltede hende omkuld. Cery halede hende op igen og dirigerede hende videre.

De slap fra gyden ud på en tæt befærdet gade. Bandemedlemmerne satte farten ned til almindelig gang og spredtes i mængden. Sonea fulgte deres eksempel, og i flere minutter slentrede hun og Cery af sted i tavshed. Så dukkede en høj skikkelse op ved siden af Cery og skævede ned til hende forbi den optrukne hættes kant.

„Men dog, selveste Sonea!“ Harrin gjorde store øjne. „Hvad i alverden bestiller du her?“

„Roder mig ind i vanskeligheder sammen med dig igen,“ sagde hun.

„Hun hørte vægterne tale om et baghold og kom for at advare os,“ forklarede Cery.

Harrin gjorde en afværgende bevægelse. „Vi vidste at de ville forsøge på et eller andet og sørgede for at have en smutvej.“

Sonea huskede synet af de to bevidstløse vagter inde langs gydens ene mur og nikkede. „Jeg burde have sagt mig selv at du var forberedt.“

„Hvad har du så gået og lavet? Vi har ikke set noget til dig i ... umindelige tider.“

„To år. Vi har boet i nordkvarteret. Onkel Ranel fandt et værelse til os i et herberg.“

„Jeg har hørt at de tager overpriser for de værelser, og at alt er dobbelt så dyrt fordi man bor inden for bymuren.“

„Det er rigtigt, men vi klarede os.“

„Hvordan?“

„Ved at reparere tøj og sko for folk.“

Harrin nikkede. „Så det er derfor vi ikke har set noget til dig så længe.“

Sonea smilede. *Det, og så Jonnas faste beslutning om at holde mig væk fra dig og din bande*, tænkte hun. Fasteren havde været alt andet end begejstret for Harrin og hans venner.

„Det lyder ikke særlig spændende,“ sagde Cery.

Hun kiggede nærmere på ham, og nu kunne hun se at selv om han ikke lod til at være vokset ret meget siden hun havde set ham sidst, var det drengede forsvundet fra hans ansigt. Han var iført en snavset ankellang frakke som var godt flosset ved opslag og ærmer. Den var rimpet nødtørftigt sammen hist og her, og hun gættede på at den var udstyret med en masse hemmelige lommer der rummede en større samling af dolke, dirke, forskellige nipsgenstande og søde sager. Hun havde altid spekuleret på hvad Cery ville kaste sig over den dag han blev træt af at tømme lommer og dirke låse op.

„Men det var betydeligt mindre farligt end at strejfe rundt sammen med jer,“ sagde hun.

Cery kneb øjnene sammen. „Det var Jonna der talte.“

Engang ville bemærkningen have såret hende. Nu smilede hun bare.

„Jonna fik os væk fra slumkvarteret,“ sagde hun.

„Hvis I bor på herberg, hvad bestiller du så i denne del af byen?“ spurgte Harrin.

Soneas ansigt blev mørkt. „Kongen har jaget os på gaden. Han

DE SORTE TROLDMÆND

BIND 1

kom pludselig i tanke om at herbergerne var overbefolkede, fordi der mange steder boede flere familier i samme værelse. Det øger faren for epidemier. Hans soldater smed os ud i morges.“

Harrin mumlede en forbandelse, og det drillende udtryk i Cerys øjne forsvandt. Deres forståelse gjorde hende taknemmelig, men det var ingen trøst.

En kort ordre fra paladset, og alt hvad hun og hendes tante og onkel havde slidt for var blevet taget fra dem. Der havde ikke været tid til at tænke over hvad de nu skulle gøre under hastværket med at få samlet deres ejendele sammen inden de blev halet ud på gaden.

„Hvor er Jonna og Ranel nu?“ spurgte Harrin.

„De sendte mig i forvejen for at finde ud af om vi kan få et værelse på det gamle sted.“

Cery lagde hånden på hendes skulder. „Kom til mig hvis det ikke kan lade sig gøre.“

Hun nikkede. „Tak.“

Fra den brede gade strømmede mængden ud på det store, brolagte Nordtorv hvor der blev afholdt små, lokale markeder hver uge. Sonea var kommet der regelmæssigt sammen med sin tante.

Flere hundrede mennesker havde samlet sig på torvet. Tiggerparaden var også nået frem og blev drevet videre mod nordporten, men flere trak sig ud til siderne og satte farten ned i håb om at finde sammen med familie og venner inden de blev jaget ud i det kaotiske slumkvarter. Nogle stykker standsede helt op og satte sig først i bevægelse igen da vægterne blev opmærksomme på dem og tvang dem af sted.

Cery og Harrin standsede ved fontænen midt på torvet. En statue af kong Kalpol tronedede på en sokkel i bassinets centrum. Den for længst døde monark havde rundet de fyre dengang han tilintetgjorde de hærgende røverbander der holdt til i bjergene, men her var han fremstillet som en ganske ung mand der stod med en kopi af sit

berømte, juvelbesatte sværd i højre hånd og et lige så fornemt udsmykket drikkebæger i den venstre.

En anden statue havde tidligere prydet fontænen, men den var blevet fjernet for tredive år siden. Man havde gennem årene opstillet adskillige statuer af kong Terrel rundt om i byen, men med undtagelse af en enkelt var de alle sammen blevet tilintetgjort af harmdirrende borgere. Undtagelsen befandt sig inden for paladsets beskyttende mure, og ifølge hårdnakkede rygter var den ikke gået helt ram forbi. Dens ansigt var knust. Trods alt hvad han ellers havde udrettet, ville Imardins indbyggere altid huske kong Terrel som manden der indførte de årlige uddrivelser.

Sonea havde hørt historien mange gange fra sin onkel. Tredive år tidligere havde indflydelsesrige medlemmer af adelen klaget over at det var blevet for farligt at færdes i byens gader, hvorefter kongen besluttede at fordrive alle tiggere, vagabonder og hjemløse. Det vakte stor vrede hos de udstødte, og de stærkeste blandt dem fandt sammen og gjorde indædt modstand med våben fremskaffet gennem to af byens mere velhavende befolkningsgrupper, smuglerne og tyvene. Efter de første forbitrede og blodige gadekampe indså kongen at han måske havde gæbt over mere end han kunne sluge og anmodede troldmandslavet om hjælp.

Oprørerne havde ingen våben mod trolddomskraft. De blev taget til fange eller drevet ud i slummen uden for bymuren. Overhovederne for nogle af de mest indflydelsesrige adelslægter holdt en række store banketter for at fejre byens 'renselse'. Kongen var hovedperson ved dem alle, og det smigrede ham så meget at han gjorde 'uddrivelsen' til en fast årlig begivenhed. Hver vinter skulle hjemløse, lediggængere og omstrejfer jages ud af byen.

Kong Terrel var død for fem år siden, og mange havde håbet at det betød afslutningen på uddrivelserne, men hans søn og efterfølger, kong Merrin, havde fastholdt traditionen. Sonea så rundt og

DE SORTE TROLDMÆND

BIND 1

rystede på hovedet. Det var svært at forestille sig at de elendige, sygdomsplagede mennesker der slæbte sig over torvet kunne være en trussel mod nogen. Så bemærkede hun hvordan bandemedlemmerne samlede sig omkring Harrin med forventningsfuldt lysende øjne og følte en pludselig sugen i mellemgulvet.

„Jeg må af sted,“ sagde hun.

„Nej, bliv her lidt endnu,“ sagde Cery. „Vi har jo lige fundet hinanden igen.“

Hun rystede på hovedet. „Jeg har allerede været væk for længe. Jonna og Ranel er måske allerede ude i slumkvarteret.“

„Så bliver du jo skældt ud under alle omstændigheder, ikke sandt?“ sagde Cery. „Hvorfor så gå allerede?“

Hun sendte ham et bebrejdende blik. Han smilede bredt. „Her.“

Han stak en lille genstand i hånden på hende. Hun kiggede ned og så at det var en papirspakke.

„Er den fyldt med det pulver i smider i hovedet på vægterne?“ spurgte hun.

„Ja,“ sagde Cery. „Kløpulver. Det svider i øjnene og kan med lidt held give udslæt i flere uger.“

„Men det duer ikke mod troldmændene.“

Cery grinede. „Jeg fik ram på én engang. Han opdagede mig for sent.“

Sonea ville række pakken tilbage, men han vinkede afværgende.

„Behold den bare,“ sagde han. „Den kan ikke bruges her. Troldmændene rejser altid et usynligt skjold.“

„Og så kaster I sten i stedet for?“ sagde hun med en hovedrysten. „De preller jo bare af. Hvorfor bruge kræfter på det?“

„Fordi det føles godt,“ sagde han. „Hvis vi ikke gør det, er det som om vi bare affinder os med uddrivelsen. Vi må vise dem hvad vi synes om det de gør mod folk.“

Hun trak på skuldrene og betragtede drengene omkring Harrin.

Hun forstod ikke deres forventning. Hun havde altid syntes at det var rent tidsspilde og en tom demonstration at slynge kasteskyts mod troldmændene.

„Men du og Harrin er jo næsten aldrig inde i byen,“ sagde hun.

„Nej, men vi bør have lov til at være her, hvis vi vil,“ sagde Cery. „Desuden er det her den eneste gang vi kan lave lidt fest i gaden uden at tyvene blander sig.“

Sonea rullede opgivende med øjnene. „Så det er grunden! I er håbløse!“

Harrin vinkede ad sin bande. „Lad os komme af sted!“ råbte han.

Knægtene jublede og trak sig væk. Cery sendte Sonea et forventningsfuldt blik.

„Kom nu med,“ opfordrede han. „Det bliver sjovt.“

Hun rystede på hovedet.

„Du behøver ikke blande dig. Du kan nøjes med at se til,“ fortsatte han. „Bagefter går jeg med og hjælper dig med at finde et sted at bo.“

„Men ...“

„Kom her.“ Han løsnede det tørklæde hun havde om halsen, foldede det i en trekant, lagde det omkring hovedet på hende og bandt det under hagen. „Sådan. Nu ligner du mere en pige. Normalt gider vægterne ikke spille tid på at sætte efter os, men hvis de skulle gøre en undtagelse, interesserer de sig ikke for en pige.“ Han klappede hende på kinden. „Sådan. Det er meget bedre. Kom nu. Du får ikke lov til bare at forsvinde for mig igen.“

„Godt, godt,“ sagde hun opgivende.

Mængden af nysgerrige var efterhånden tæt, og Sonea og Cery måtte skubbe sig frem, af og til temmelig hårdhændet. Til Soneas overraskelse udløste det hverken eder og forbandelser eller nogen form for gengældelse. Tværtimod listede både mænd og kvinder sten

DE SORTE TROLDMÆND

BIND 1

og overmodne frugter i hænderne på drengene og hviskede opmuntringer. Iveren lyste ud af deres ansigter, og Sonea blev smittet af den mens hun banede sig vej fremad i hælene på Cery. Fornuftige folk som hendes onkel og tante havde allerede forladt Nordtorv. De øvrige var blevet tilbage i forventning om at se optøjer, og de var lige glade med at det hele ikke tjente noget som helst formål.

Harrin og hans bande nåede udkanten af mængden hvor folk ikke stod helt så tæt og udsynet var bedre. I den ene retning kunne Sonea se folk strømme ind på torvet fra en smal gade. I den anden, et par gadelængder borte, ragede nordporten op. Og lige foran hende ...

Hun standsede, og al hendes nyvundne selvsikkerhed forsvandt brat. Hun lod Cery gå videre, tog et par skridt baglæns og kantede sig ind bag en ældre kvinde. Ude på torvepladsen, knap tyve skridt fra hende, stod en række troldmænd.

Hun tog en dyb indånding og lod luften sive langsomt ud igen. Hun sagde til sig selv at der ikke var nogen grund til frygt. Troldmændene ville blive stående og ignorere mængden indtil de fik besked om at drive folk væk fra torvet.

Hun tvang blikket væk fra troldmændene og så sig om efter drengebanden. Harrin, Cery og de andre var nået et godt stykke forud og slentrede skødesløst af sted mellem den svindende strøm af sent tilkomne nysgerrige helt fremme i mængdens yderste udkant.

Hun rettede atter blikket mod troldmændene og gøs. Hun havde aldrig været så tæt på dem før. For en gangs skyld var der lejlighed til at studere dem grundigt.

De virkede uniformerede i deres kutter, som alle havde vide ærmer og blev holdt sammen af et bredt skærf om livet. Fra sin onkel Ranel vidste hun at kutterne havde været den store mode for flere hundrede år siden, men nu var det forbudt almindelige mennesker at klæde sig som troldmænd.

DE SORTE TROLDMÆND

BIND 1

Rækken bestod udelukkende af mænd. Hun kunne se ni af dem. De stod enkeltvis eller parvis og dannede en del af en række som strakte sig tværs over torvet. Nogle af dem var højst tyve år gamle, mens andre lignede oldinge. En af de nærmeste, en lyshåret mand på omkring tredive, havde noget slikket elegant over sig. Resten så forbløffende almindelige ud.

Hun opfangede en bevægelse gennem øjenkrogen og vendte sig tids nok til at se Harrin svinge armen. En sten fløj i en bue gennem luften mod troldmændene, og selv om hun vidste hvad der ville ske, holdt hun uvilkårligt vejret.

Stenen ramte noget hårdt og usynligt og faldt til jorden. Sonea åndede ud samtidig med at flere bandemedlemmer gav sig til at slynge sten. Nogle få af troldmændene fulgte stenene med øjnene indtil de ramte den usynlige barriere. Andre sendte korte, ligegyldige blikke i retning af kasterne og genoptog deres indbyrdes samtale.

Sonea stirrede mod det sted hvor troldmændenes barriere måtte befinde sig. Der var intet at se. Hun rykkede nogle skridt frem, hentede Cerys papirspakke frem og kastede den med al sin styrke. Den knustes mod den usynlige mur, og den efterfølgende røde pulversky viste ganske kort konturen af en let buet overflade.

Hun hørte en dæmpet klukken og vendte sig halvt. Den gamle kvinde blinkede til hende.

„Fint kast!“ kaglede hun. „Bare giv dem hvad de har godt af, min tøs!“

Sonea stak hånden i lommen og valgte en sten på størrelse med et hønseæg. Hun gik et par skridt længere frem og smilede ved synet af den misfornøjelse der stod at læse i nogle af troldmændenes ansigter. De brød sig ikke om at blive trodset og hånet, men havde åbenbart fået ordre til at holde igen.

Hun var tæt nok på til at høre hvad de nærmeste sagde. Den lyshårede troldmand var en af de få som havde stået og stirret mod ka-

DE SORTE TROLDMÆND

BIND 1

sterne. Nu vendte han sig om mod sin sidemand, som var betydeligt ældre og gråsprængt.

„Lusebefængte små skadedyr!“ snerrede han. „Hvor længe skal vi vente på at skille os af med dem?“

Foragten i hans stemme gjorde Sonea hed i kinderne. Hun strammede grebet om stenen, trak den op af lommen og vejede den vurderende i hånden. Den var dejlig tung. Hun stirrede på troldmændene. Al hendes medfødte had mod dem bruste op i hende, forstærket af vreden over at hun havde mistet sit hjem, og hun slyngede stenen mod den usynlige barriere og samlede hele sin viljestyrke om at få den til at trænge igennem og træffe sit mål.

Et blåligt, skærende glimt fulgte, og stenen ramte troldmanden i tindingen med et hørligt smæk. Et kort øjeblik stod han stiv som en støtte med tomme øjne. Så gav knæene efter under ham, og hans sidemand trådte hurtigt til og greb ham.

Sonea stirrede med åben mund mens den ældre troldmand lempelede den ramte ned på jorden. Bandemedlemmernes hujen forstummede. Tavsheden skyllede som en flodbølge ind over mængden.

Et par troldmænd brød stilheden med forbløffede råb idet de løb frem og knælede ned ved siden af deres faldne kammerat. Harrin og hans bande begyndte at juble, og adskillige blandt mængden gav deres besyv med. Støjen voksede på ny mens folk råbte og hujede og fortalte dem der stod bagved hvad der var sket.

Sonea kiggede ned på sine hænder. *Det virkede. Jeg gennembrød muren, men det er jo umuligt. Det kan slet ikke lade sig gøre ... medmindre ...*

Medmindre jeg brugte magi.

Hun stirrede på sine hænder og huskede hvordan hun havde koncentreret al sin vrede, alt sit had og hele sin viljestyrke idet hun slyngede stenen – hvordan hun havde *befalet* den at trænge gennem barrieren og ramme troldmanden. Hun mærkede noget røre på sig i sit

indre, noget som gerne ville have hende til at mobilisere de skjulte kræfter igen.

Hun løftede hovedet. Flere troldmænd havde samlet sig om den bevidstløse. Et par stykker var knælet ned ved siden af ham. De fleste af de andre stirrede søgende mod mængden i nærheden af barrieren. *Det er mig de leder efter!* tænkte hun, og i det samme drejede en af troldmændene hovedet med et lille sæt og stirrede direkte på hende. Hun stivnede i rædsel, men så gled hans øjne videre.

De ved ikke hvem det var. Hun næsten hvædede af lettelse og så sig om. Hun stod næsten alene foran barrieren. Mængden havde trukket sig nogle skridt tilbage, og Harrin var også på vej væk. Hun kantede sig baglæns med bankende hjerte.

Den ældre troldmand, som var knælet ned ved siden af den faldne, rejste sig og stirrede direkte på hende. Han pegede, og resten af troldmændene vendte sig. Hun gispede rædselsslagen da flere af dem løftede hænderne, hvirvlede rundt og sprang tilbage mod mængden. Gennem øjenkrogen så hun Harrins bande spredes i alle retninger. I næste nu oplyste skarpe glimt ansigterne foran hende, og nogen skreg. En bølge af hede væltede frem mod hendes ryg, og hun faldt gispende på knæ.

„STANDS!“

Sonea mærkede ingen smerte. Hun kiggede ned ad sig og åndede lettet op. Hendes krop var stadig hel. Tøjet ulmede ikke. Da hun løftede hovedet igen, så hun folk flygte til alle sider, uden at tage hensyn til den mærkeligt forstærkede kommando som stadig gav genlyd hen over torvet.

En sveden lugt strejfede hende. Hun vendte hovedet og så en skikkelse ligge med ansigtet mod brostenene nogle få skridt borte. Den faldne rørte sig ikke selv om tøjet stod i flammer, og kvalmen vældede op i Sonea da hun så de forkullede rester af en arm stikke frem.

DE SORTE TROLDMÆND

BIND 1

„GØR HENDE IKKE FORTRÆD!“

Sonea rejste sig vaklende og slingrede væk fra liget. Flimrende skikkelser i løb passerede på begge sider af hende, og med en kraftanstrengelse lykkedes det hende at sætte i et usikkert luntetrav.

Hun indhentede mængden ved nordporten og maste sig dybt ind i mylderet. Først nu blev hun opmærksom på at hendes lommer stadig var tynget af sten, og hun gravede dem op og lod dem falde til jorden. Hendes fod stødte mod et eller andet og hun faldt, men var oppe igen med det samme og hastede videre.

Et par hårde hænder greb hende bagfra. Hun langede bagud af alle kræfter og samlede luft til at skrigе, men så drejede hænderne hende omkring, og hun stirrede op i Harrins klare blå øjne.

2

Rothen havde besøgt troldmandslavets store sal et utal af gange i de tredive år der var gået siden han forlod akademiet, men kun i nogle få tilfælde havde den summet af så mange stemmer som nu.

Han betragtede det bølgende hav af kutteklædte mænd og kvinder foran sig. Flertallet havde fundet sammen i de sædvanlige klikker. Resten var stadig på farten, forlod én gruppe for at slutte sig til en anden. Nogle steder gestikulerede man voldsomt, og af og til hævede en stemme sig over den almindelige støj i et udbrud af vantro eller protest.

Lavsmøderne var normalt værdige, velordnede affærer, men som regel myldrede deltagerne rundt på må og få indtil administratoren ankom og kaldte til orden. Da Rothen begav sig på vej gennem salen, opfangede han stumper af samtaler der blev kastet ned fra loftet. Salen forstærkede lyde og sendte dem rundt på uventede måder, især når det drejede sig om hævede stemmer.

Effekten var ikke magisk fremkaldt, sådan som mange almindelige besøgende ofte antog, men et utilsigtet resultat af gentagne ombygninger. Den første hal havde oprindelig været indrettet med værelser til troldmænd og lærlinge og lokaler beregnet til møder og undervisning. Fire århundreder senere, da medlemstallet var drastisk forøget og i stadig fremgang, havde det været nødvendigt at foretage tilbygninger. Den daværende ledelse ønskede for enhver pris at bevare den oprindelige hal, og derfor havde man valgt at lade den stå som centrum og flytte indre vægge, og siden den tid var alle lavets møder, høringer og ceremonier blevet afholdt her i denne sal.

En høj skikkelse i purpurfarvet kutte skilte sig ud fra mængden og kom hen mod Rothen. Det var en ung mand, og Rothen smilede

ved synet af det ivrige udtryk i hans ansigt. I den sidste tid havde Dannyl flere gange beklaget sig over at der aldrig var noget interessant at drøfte ved lavsmøderne.

„Fortæl, fortæl!“ opfordrede Dannyl. „Hvad sagde Lorlen?“

„Ikke noget. Han ville bare høre min version af begivenhederne,“ svarede Rothen. „Det lader til at jeg var den eneste der så hende.“

„Heldigt for hende,“ sagde Dannyl. „Hvorfor forsøgte de andre at dræbe hende?“

Rothen rystede på hovedet. „Det var vist ikke hensigten,“ sagde han. „De forivrede sig.“

En gonggong ringede, og administrator Lorlens forstærkede stemme fyldte salen.

„Vil alle være venlige at tage plads.“

Rothen kiggede bagud og så indgangens to store fløjdøre falde i. Grupperne opløstes, og troldmændene strømmede mod sæderækkerne i hver af salens langsider. Dannyl nikkede mod de forreste rækker.

„Vi har sjældne gæster i dag.“

Rothen fulgte hans blik. Ærketroldmændene var ved at indtage deres ophøjede pladser. Disse var indrettet i fem rækker forrest i salen. To smalle trapper førte op til dem. Midt i den øverste række stod en stor og bred, fornemt udsmykket stol med forgyldte armlæn og kongens våbenskjold broderet i ryglænets betræk. Stolen var tom, men sæderne på hver side af den var optaget af troldmænd iført gyldne skærf.

„Ser man det. Kongens rådgivere,“ mumlede Rothen. „Interessant.“

„Ja,“ sagde Dannyl. „Jeg spekulerede på om kong Merrin ville finde denne høring betydningsfuld nok til at sende observatører.“

„Det gør han åbenbart, men ikke vigtig nok til selv at møde op.“

„Nej, selvfølgelig ikke,“ sagde Dannyl. „Og det er jo helt rart, for ellers skulle vi til at vise os fra vores bedste side.“

DE SORTE TROLDMÆND

BIND 1

„Det gør ingen forskel, Dannyl. Det ved du da,“ sagde Rothen. „Selv uden observatørerne kunne ingen finde på at komme med udtalelser de ikke var parat til at fremsætte i kongens nærvær. De to sidder her udelukkende for at sikre at episoden med pigen ikke bare slås hen.“

De fandt deres pladser og satte sig. Danny lænede sig tilbage i sædet og så sig om.

„Alt dette postyr på grund af et snavset gadebarn,“ sagde han med en lille hovedrysten.

Rothen smilede. „Ja, hun har givet alle lidt af et chok, skal jeg love for.“

„Fergun er her ikke,“ konstaterede Dannyl med øjnene rettet mod sæderne langs væggen overfor. „Men hans nikkedukker sidder derovre.“

Rothen smilede igen, selv om han ikke brød sig om at hans unge ven offentligt luftede sin aversion mod en kollega. „Hvis jeg ellers husker rigtigt, skal stenkastet have hensat Fergun i en tilstand af forvirring og stærk ophidselse, og healeren fandt det derfor klogest at berolige ham med et bedøvende middel,“ oplyste han.

Dannyl lo. „Så han ligger bedøvet! Han bliver rasende når han opdager at han er gået glip af dette møde!“

Et nyt gonggongslag rungede, og stilheden begyndte at sænke sig over forsamlingen.

„Ja, ja, og du kan vel forestille dig Lorlens dybe skuffelse over at Fergun var forhindret i at møde op og berige os med sin – uden tvivl særdeles detaljerede – udlægning af begivenhederne,“ mumlede Rothen tørt.

Dannyl kvalte et latterudbrud. Rothen kiggede op mod ærketroldmændene og så at de alle havde sat sig. Kun Lorlen stod stadig op med en lille gongong løftet i den ene hånd.

Lorlens ansigt var usædvanlig alvorligt, og det gik op for Rothen

at denne krise var den første, administratoren havde stået over for siden han blev valgt. Lorlen var en glimrende leder af lavets daglige rutiner, men en stor del af forsamlingen sad sikkert og spekulerede på hvor godt han kunne håndtere denne situation.

„Jeg har indkaldt til dette møde for at vi kan drøfte de begivenheder som fandt sted på Nordtorv her til morgen,“ begyndte Lorlen. „Vi har to vigtige punkter på dagsordenen: drabet på en uskyldig og eksistensen af en magisk begavet person uden for vores kontrol. Vi begynder med den første og alvorligste af de to begivenheder, og jeg overlader hermed ordet til mester Rothen og beder ham give sin fremstilling af episoden.“

Dannyl sendte Rothen et forbavset blik. Så smilede han. „Ja, selvfølgelig. Du stod jo nærmest. Det må være år siden du sidst har taget ordet her i forsamlingen. Held og lykke.“

„Mange tak fordi du så venligt husker mig på det,“ sagde Rothen og vrængede ansigt ad ham.

Mange fulgte ham med øjnene da han rejste sig fra sin plads, krydsede salen og standsede foran ærketroldmændene. Han bukkede let for Lorlen, og denne svarede med et kort nik.

„Fortæl os hvad du så, mester Rothen,“ sagde han.

Rothen tøvede et øjeblik mens han overvejede sine ord. Når man blev opfordret til at tale til forsamlingen, forventedes det at man var kortfattet og præcis.

„Da jeg ankom til Nordtorv her til morgen, var mester Fergun allerede mødt,“ begyndte han. „Jeg indtog min plads ved siden af ham og føjede min kraft til skjoldet. Nogle af de unge hjemløse begyndte som altid at kaste sten mod os, men vi ignorerede dem.“

Han kiggede op og mærkede et stik af nervøsitet da han så at samtlige ærketroldmænd betragtede ham intenst. Det *var* længe siden han havde taget ordet her i salen.

„Så opfangede jeg et blåligt glimt og mærkede en forstyrrelse i

skjoldet. Jeg så en genstand flyve gennem luften, og inden jeg nåede at reagere, ramte den mester Fergun i tindingen og slog ham bevidstløs. Jeg greb ham i faldet og lempede ham ned på jorden og sikrede mig at han ikke var alvorligt såret. Andre kom hurtigt løbende til hjælp, og jeg så mig om efter kasteren.“

Han smilede skævt ved erindringen.

„De fleste inden for kasteafstand var tydeligt forvirrede og anede ikke hvad der var sket, men en ung pige stod og stirrede undrende på sine hænder. Jeg mistede hende af syne da mine kollegaer kom løbende til, og da de ikke kunne finde stenkasteren, råbte de til mig om at udpege hende.“ Han rystede på hovedet. „Da jeg gjorde det, troede de desværre at jeg pegede på en dreng som stod ved siden af hende og ... gjorde gengæld.“

Lorlen løftede hånden og nikkede til en af mændene på den forreste række, ærketroldmand Balkan, lederen af krigetroldmændene.

„Ærketroldmand Balkan, hvad er der kommet frem under afhøringen af dem som dræbte drengen?“

Ærketroldmanden i den højrøde kutte rejste sig. „Alle nitten troede at den pågældende var stenkasteren, fordi de fandt det usandsynligt at en pige af almuen kunne være oplært i magi. Ingen havde til hensigt at dræbe drengen, bare lamme ham, og jeg har ikke grund til at tro andet. Ud fra forklaringer og vidneudsagn har jeg konkluderet at de mange lammende stråler ved et uheld smeltede sammen og udviklede sig til den ildsøjle som kostede drengen livet.“

Rothen gøs ved erindringen om den sortsvedne, ulmende skikkelse. Selv uden ildsøjlen ville drengen sandsynligvis ikke have overlevet den samlede kraft fra nitten lammende stråler, og han kunne ikke lade være med at føle sig ansvarlig. Hvis han bare havde handlet omgående, inden de andre nåede at reagere ...

„Dette rejser vanskelige spørgsmål,“ sagde Lorlen. „Befolkningen

tror os næppe hvis vi fortæller at vi simpelt hen begik en fejltagelse. En undskyldning er ikke nok. Jeg vil foreslå en erstatning til den unge mands familie.“

Flere af ærketroldmændene nikkede, og Rothen hørte en bifaldende mumlen fra rækkerne bag sig.

„Hvis man ellers kan finde familien,“ indskød en af ærketroldmændene.

„Jeg er bange for at en erstatning ikke er nok til at reparere den skade vores omdømme har lidt,“ sagde Lorlen. „Hvordan genvinder vi folks respekt og tillid?“

Der gik en mumlen gennem forsamlingen. En enlig stemme skilte sig ud fra de andre: „Erstatning må være tilstrækkeligt.“

„Bare lad det hvile. Det er hurtigt glemt igen,“ lød en anden.

„Vi har gjort alt hvad vi kan.“

„Det er jo bare en lille slyngel fra slummen. Hvorfor overhovedet bekymre sig om ham?“

Det sidste var en dæmpet mumlen til højre for Rothen, kun bestemt for de nærmestsiddendes ører. Han sukkede. Ordene overraskede ham ikke, men fik alligevel en gammel vrede til at røre på sig. Ifølge loven var det troldmandslavets opgave at beskytte alle borgere. Loven skelnede ikke mellem rig og fattig, men adskillige troldmænd hævdede at alle slumkvarterets beboere var tyve og voldsmand som ikke fortjente lavets beskyttelse.

„Vi kan ikke gøre ret meget mere,“ sagde Balkan. „De bedrestillede klasser vil uden videre acceptere drengens død som et uheld, men vi får aldrig de fattige til det, lige meget hvad vi gør.“

Administrator Lorlen så fra den ene ærketroldmand til den anden. Alle nikkede bekræftende.

„Godt,“ sagde Lorlen. „Vi tager sagen op igen ved vores næste møde, når vi har haft tid til at vurdere denne tragedies konsekvenser.“ Han trak vejret dybt og så rundt på forsamlingen. „Og nu til

næste punkt på dagsordenen: pigen med de magiske evner. Var det kun Rothen som nåede at bemærke hende, eller så andre hende også kaste stenen?“

Lorlen rynkede skuffet panden over den efterfølgende tavshed. De fleste diskussioner ved lavsmøderne blev dirigeret af tre personer, fru Vinara, Balkan og Sarrin. Fru Vinara var healernes overhoved, en praktisk anlagt og meget bestemt kvinde som kunne vise sig overraskende medfølelse. Den robuste Balkan hørte til dem der satte en ære i at undersøge en sag fra alle sider, men det havde aldrig forhindret ham i at træffe hurtige beslutninger når situationen krævede det. Den ældste af dem, ærketroldmand Sarrin, kunne være hård i sine afgørelser, men var altid lydhør over for de andres synspunkter. Det var disse tre Lorlen henvendte sig til nu.

„Vi må begynde med at undersøge de kendsgerninger der er bekræftet af vidner. Hvor utroligt det end lyder, trængte en sten gennem det magiske skjold. Hvordan kunne det gå til, Balkan?“ spurgte han.

Den gamle krigertroldmand trak på skuldrene. „Skjoldet har aldrig hørt til de stærkeste. Det kan standse kasteskyts, men ikke magi, og det blå glimt, flere har observeret, beviser at trolddomskraft blev anvendt. Pigen må have overført sin kraft til stenen for at få den til at slå igennem.“

„Men hvorfor så bruge en sten?“ spurgte fru Vinara. „Hvorfor ikke bare slå til med kraften?“

„Et forsøg på at skjule angrebet, måske?“ foreslog Sarrin. „Hvis troldmændene på torvet havde set forberedelserne til et magisk stød, kunne de måske have nået at forstærke skjoldet.“

„Det er muligt,“ sagde Balkan. „Men kraften i stødet var kun beregnet til at gennembryde skjoldet. Hvis pigen havde haft onde hensigter, var Fergun ikke sluppet med en bule i tindingen.“

Fru Vinara rynkede pande. „Så du mener ikke at pigen forventede at anrette større skade? Hvorfor så kaste stenen?“

DE SORTE TROLDMÆND

BIND 1

„For at demonstrere sin kraft – eller måske bare i trods,“ svarede Balkan.

Sarrin rynkede misbilligende panden. Rothen rystede på hovedet, og Balkan bemærkede det.

„Er du uenig, Rothen?“

„Hun forventede ikke noget som helst,“ sagde Rothen. „Efter hendes ansigtsudtryk at dømme var hun både forbløffet og chokeret over hvad hun havde afstedkommet. Jeg tror at hun er utrænnet.“

„Umuligt,“ sagde Sarrin bestemt. „Nogen må have udløst hendes kraft.“

„Og forhåbentlig lært hende at kontrollere den,“ tilføjede Vinara. „Ellers står vi med et alvorligt problem af en helt anden slags.“

Alle begyndte at tale dæmpet, og Lorlen løftede hånden for at få ro.

„Efter at have hørt Rothens beskrivelse, sendte jeg bud efter arkivforvalter Solend og spurgte ham om han nogen sinde er stødt på beretninger om troldmænd eller troldkvinder hvis evner er blevet udviklet uden kyndig assistance,“ sagde Lorlen da der var blevet stille igen. Han trak vejret dybt. „Og desværre lader det til at vores hidtidige antagelse, at en troldmands kraft kun kan kaldes frem af en anden troldmand, er forkert.“

Af rapporter, nedskrevet i de første århundreder af lavets eksistens, fremgår det at nogle af de personer som søgte vejledning og oplæring allerede udøvede magi. Trolddomskraften havde udviklet sig naturligt i takt med deres fysiske modning. Det finder ikke sted nu, fordi vi optager alle med magisk potentiale i så ung en alder.“ Lorlen nikkede mod bænkerækkerne i den modsatte side af salen. „Jeg har bedt arkivforvalter Solend om at samle hvad han ved om dette fænomen og fremlægge det for os.“

En gammel mand rejste sig fra sin plads og gik langsomt ned ad trappen. Alle ventede i tavshed mens historikeren nåede gulvet, krydsede det med slæbende skridt og stillede sig ved siden af Rothen.

„Indtil for fem hundrede år siden henvendte alle mænd og kvinder der ønskede at lære om magi sig til individuelle troldmænd for at blive optaget som lærlinge,“ begyndte Solend efter at have nikket højtideligt til forsamlingen af ærketroldmænd. „De blev prøvet og udvalgt, dels efter hvad de havde af evner, dels efter hvor meget de kunne betale. Takket være denne praksis var mange lærlinge fuldvoksne når de påbegyndte deres oplæring, idet det enten krævede mange års arbejde eller en pænt stor arv at skaffe penge til den nødvendige undervisning.

Somme tider kom troldmændene ud for en ung kvinde eller mand hvis magiske kraft allerede var ‘frisat’, som man kaldte det på den tid, og disse personer, ‘naturtalenterne’, blev aldrig afvist, uanset deres økonomiske situation. Der var to grunde til dette. For det første var de altid meget magtfulde. For det andet var det afgørende nødvendigt at de lærte at kontrollere deres kraft.“ Solend tav og trak vejret dybt et par gange inden han fortsatte, nu med let skinger stemme på grund af anstrengelse. „Vi har alle set hvad der kan ske når novicer mister kontrollen med deres magi. Hvis denne unge kvinde hører til naturtalenterne, må vi gå ud fra at hun er mere magtfuld end vores gennemsnitlige novice, måske endda mere magtfuld end en gennemsnitlig troldmand. Hvis man ikke finder hende i tide og lærer hende kontrol, kan hun blive til alvorlig fare for byen.“

En urolig mumlen løb gennem forsamlingen.

„Forudsat at der virkelig er tale om et såkaldt naturtalent,“ skar Balkans stemme gennem støjen.

Solend nikkede. „Der er selvfølgelig altid den mulighed at nogen har undervist hende.“

„I så fald gælder det om at finde både hende – og den eller dem der har undervist hende – i en fart!“ lød en stemme fra rækkerne under ærketroldmændenes.

Der opstod tilløb til en ny generel diskussion, men Lorlen brød

hurtigt ind. „Hvis pigen er illegalt oplært, skal både hun og hendes læremestre fremstilles for kongen. Er hun et naturtalent, må vi lære hende kontrol. Med andre ord gælder det først og fremmest om at finde hende.“

„Og hvordan skal vi bære os ad med det?“ lød det fra salen.

Lorlen vendte hovedet og kiggede ned. „Den slags har krigertroldmændene mest forstand på. Hvad siger du Balkan?“

„Jeg foreslår en systematisk gennemøgning af slumkvarteret,“ svarede Balkan og så op på kongens rådgivere. „Det vil sige at vi får brug for hjælp.“

„Troldmandslavet anmoder herved officielt om vægterkorpsets hjælp,“ sagde Lorlen.

Rådgiverne vekslede blikke og nikkede.

„Godkendt,“ sagde den ene.

„Det gælder om at komme i gang hurtigst muligt,“ sagde Balkan. „Helst allerede i aften.“

„Hjælpen fra vægterkorpset tager tid at organisere,“ sagde Lorlen. „Jeg foreslår at vi venter til i morgen tidlig.“

„Hvad med vores undervisning?“ blev der spurgt fra salen.

„En enkelt dag med selvstudium sætter næppe noviceerne væsentligt tilbage,“ sagde Lorlen med et blik til sin sidemand.

„Det kan jeg kun give dig ret i,“ sagde Jerrick, universitetets rektor. „Men kan vi opspore pigebarnet i løbet af en dag?“

Lorlen strøg sig om hagen. „I modsat fald mødes vi her igen i morgen aften og diskuterer hvem der skal fortsætte eftersøgningen.“

„Må jeg stille et forslag, administrator Lorlen?“

Det gav et lille sæt i Rothen ved lyden af stemmen. Han vendte sig halvt og så at Dannyl var trådt frem i forreste række af de yngre troldmænd, som på grund af det begrænsede antal siddepladser var henvist til at stå op ved lavsmøderne.

„Ja, mester Dannyl?“ sagde Lorlen.

„Slumkvarterets beboere lægger os uden tvivl hindringer i vejen, og pigen er måske allerede gået i skjul. Det kan tænkes at vi får større held med os hvis vi trænger ind i slumkvarteret i forklædning.“

Lorlen rynkede panden. „Hvad skulle det være for en slags forklædning?“

Dannyl trak på skuldrene. „Jo mindre iøjnefaldende vi er, jo bedre. Jeg vil foreslå at i hvert fald nogle stykker forklæder sig som slumbeboere. Vi afslører os måske så snart vi åbner munden, men indtil da kan vi nå ...“

„Det er fuldstændig udelukket!“ knurrede Balkan. „Hvad sker der hvis en af os bliver afsløret, klædt ud som en lusebefængt tigger? Vi bliver til grin langt ud over landets grænser!“

Lorlen nikkede langsomt. „Jeg er enig. Som troldmænd har vi fri adgang til hvert eneste hus i denne by. Det vil hæmme eftersøgningen hvis vi *ikke* bærer vores kutter.“

„Hvordan ved vi hvem vi skal se efter?“ spurgte fru Vinara.

Lorlen så ned på Rothen. „Kan du huske hvordan hun så ud?“

Rothen nikkede. Han trak sig et par skridt baglæns, lukkede øjnene og fremkaldte for sit indre blik billedet af det lille, magre pigebarn med det smalle, drengagtige ansigt. Han åbnede øjnene, koncentrerede sin viljekraft og skabte en legemsstor illusion af pigen på gulvet foran sig. Skikkelsen flimrede let, men blev klar og skarp efterhånden som han fyldte detaljer ud efter hukommelsen – ansigtet, den grove klædning, det farveløse tørklæde omkring hovedet, blusen med hættten, benklæderne og de alt for store støvler.

„Blev vi angrebet af *det der?*“ knurrede Balkan. „Hun er jo kun et barn.“

„En lille pakke med en stor overraskelse indeni,“ sagde Sarrin tørt.

„Hvad nu hvis det ikke var hende?“ spurgte Jerrick. „Hvad hvis mester Rothen tager fejl?“

Lorlen kiggede ned på Rothen. Et svagt smil strejfede hans læber.

„Lige nu må vi gå ud fra at han har set rigtigt. Bysladderer afslører sikkert hurtigt om vi er på rette spor, og det kan jo tænkes at vi finder andre vidner blandt dem der opholdt sig på torvet.“ Han nikkede i retning af illusionen. „Tak, mester Rothen.“

Rothen opløste illusionen med en let håndbevægelse. Da han kiggede op igen, stod Sarrin og betragtede ham med et anerkendende udtryk i ansigtet.

„Hvad stiller vi op med pigen når vi har fundet hende?“ spurgte fru Vinara.

„Hvis hun er illegalt oplært, overgives hun til myndighederne,“ svarede Lorlen. „Er hun et naturtalent, tager vi hende ind og lærer hende kontrol.“

„Ja, men jeg tænker på bagefter,“ sagde Vinara. „Hvad gør vi så?“

„Jeg tror at fru Vinara spørger om vi skal gøre hende til en af os,“ sagde Balkan.

Det satte omgående gang i diskussionen i salen.

„Nej! Hun er sikkert en tyv!“

„Hun overfaldt en troldmand! Hun skal ikke belønnes, men straffes!“

Flere faldt ind med lignende kommentarer, og Rothen sukkede og rystede på hovedet. Ingen lov forbød at man så efter magiske evner hos børn fra de lavere klasser, men troldmandslavet interesserede sig kun for adelens sønner og døtre.

„Det er århundreder siden at vi sidst har optaget en novice fra almuen,“ sagde Balkan stilfærdigt.

„Men hvis Solend har ret, kan hun være en magtfuld troldkvinde,“ sagde Vinara.

Rothen undertrykte et smil. De fleste troldkvinder valgte at blive healere, og han vidste at Vinara uden betænkning ville lade hånt om pigens beskedne oprindelse hvis det skaffede hende en magtfuld hjælper.

„Store evner er ingen velsignelse hos en korrupt troldmand“,“ citerede Sarrin fra en af akademiets mest benyttede lærebøger. „Pigebarnet er måske tyv, eller endnu værre – en skøge. Hvilken indflydelse ville en tøs med den baggrund ikke kunne få på de andre novicer? Hvordan skulle vi være sikre på at hun ville leve op til lavets forpligtelser?“

Vinaras øjenbryn skød i vejret. „Det vil sige at du er parat til at vise hende hvad hun er i stand til og derefter binde hendes kraft og sende hende tilbage til slummen?“

Sarrin nikkede. Vinarå så hen på Balkan, som trak på skuldrene. Rothen bed en protest i sig. Fra rækken oven over så Lorlen udtryksløst fra den ene til den anden. Der var umuligt at se hvad han tænkte.

„Vi bør i det mindste give hende en chance,“ sagde Vinarå. „Hvis hun er villig til at underkaste sig lavets regler og forvalte sine evner ansvarligt, bør vi tilbyde hende at blive optaget som novice.“

„Jo mere hendes evner udvikles, jo sværere bliver det at binde dem,“ sagde Sarrin.

„Det ved jeg, men det er ikke umuligt,“ svarede Vinarå. „Og tænk lidt på hvordan det vil påvirke vores omdømme hvis vi optager hende. En smule generøsitet og venlighed vil langt hurtigere få folk til at glemme den alvorlige fejl vi begik i morges.“

Balkan nikkede eftertænksomt. „Det har du sikkert ret i. Og vi slipper måske for en besværlig eftersøgning hvis vi bekendtgør at hun vil blive budt velkommen iblandt os. Når først hun hører at hun har mulighed for at blive uddannet troldkvinde, med al den prestige og velstand det indebærer, melder hun sig selv.“

„Og tabet af samme privilegier kan blive den bremseklods der forhindrer hende i at falde tilbage til sin gamle tilværelse,“ tilføjede Sarrin.

Vinarå nikkede sin enighed. Hun så sig om, og hendes blik standede ved Rothen.

„Hvad mener du, Rothen?“ spurgte hun og kneb øjnene let sam-

men. „Du virker ikke overbevist.“

Han skar en lille grimasse. „Jeg spekulerer på om vi kan få hende til at tro på noget som helst af det vi siger – set i lyset af morgens begivenheder.“

Balkans ansigt blev mørkt. „Sandsynligvis ikke,“ sagde han. „Vi må nok fange hende først og forklare vores gode hensigter bagefter.“

„Så er der ingen grund til at vente og se om hun kommer frivilligt,“ konkluderede Lorlen. „Vi indleder eftersøgningen i morgen tidlig som planlagt.“ Han kiggede op mod den højryggede stol der stod mellem kongens rådgivere.

Rothen løftede hovedet. Lavets øverste leder, oldermænd Akkarin, sad deroppe, iført sin sorte kutte. Han var kommet efter mødets indledning og havde forholdt sig tavs indtil nu, men det var ikke usædvanligt. Han fandt kun sjældent anledning til at ændre debattens gang med et par milde henvisninger.

„Er der nogen grund til at tro at der findes illegalt oplærte troldmænd i slumkvarteret?“ spurgte Lorlen.

„Nej, overhovedet ingen,“ svarede Akkarin roligt.

Rothen var tæt nok på til at se det hurtige blik der blev udvekslet mellem Balkan og Vinara og skjulte et smil. Oldermænd Akkarin var kendt for sine utroligt skarpe sanser, og næsten alle lavets medlemmer omfattede ham med noget der lignede ærefrygt. Man sagde at han kunne spore trolddomskraft over lange afstande. Lorlen nikkede beroliget og vendte sig igen mod salen.

„Spørgsmålet om pigens optagelse som novice udsættes indtil hun er fundet og vi har dannet os et indtryk af hendes karakter,“ sagde han. „Nu gælder det eftersøgningen. Den indledes ved dag gry i morgen tidlig. De som mener at have en tvingende grund til at undlade at deltage, udfærdiger en skriftlig anmodning som skal afleveres til min sekretær senest i aften. Hermed er mødet hævet.“

Lyden af stemmer og skrabende fødder fyldte salen da forsamlin-

DE SORTE TROLDMÆND

BIND 1

gen rejste sig. Rothen gjorde omkring og gik hen mod en af salens sidedøre. Han standsede et par skridt fra den, og da han kiggede sig tilbage, så han Dannyl på vej gennem mylderet.

„Du hørte vel Kerrin?“ sagde Dannyl dæmpet så snart han nåede hen til Rothen. „Han ønsker pigen straffet fordi hun sendte hans gode ven Fergun en tur til drømmeland. Personligt mener jeg ikke at tøsen kunne have valgt et bedre mål.“

„Hør nu, Dannyl ...“ begyndte Rothen.

„... og nu skal vi til at sortere os gennem slummens utøjsbefængte rak,“ lød en stemme bag ham.

„Det man skal beklage mest er vel at de ikke fik tøsen med i købet da de gjorde det af med knægten,“ kom det fra en anden.

Rothen vendte sig brat og stirrede lamslået efter den talende, en aldrende alkymist der gik og stirrede ned i gulvet, opfyldt af retfærdig harme over det besvær man pålagde ham.

„Jeg skulle lige til at give dig et lille foredrag om overbærenhed,“ sagde han hovedrystende til Dannyl. „Men det vil vist virke lidt malplaceret, ikke sandt?“

„Ja,“ sagde Dannyl og trådte til side for at lade Lorlen og oldermann Akkarin passere.

„Hvad nu hvis vi ikke finder hende?“ spurgte Loren, henvendt til sin ledsager.

Akkarin lo dæmpet. „Åh, du kan være ganske rolig. I skal nok finde hende – på den ene eller den anden måde. Men at regne med at besværet allerede er overstået i løbet af dagen i morgen må nok siges at være ønsketænkning.“

Rothen rystede atter på hovedet. „Er jeg da den eneste som bekymrer mig om hvad der sker med pigen?“ spurgte han.

„Selvfølgelig ikke,“ sagde Dannyl og klappede ham på skulderen. „Men du skal nok ikke holde dit lille foredrag om overbærenhed for vores ophøjede oldermann.“